

СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ
ПОЛОВИН МЕТЪР МЕЧТА

chitanka.info

Градината невинаги е била толкова мъничка. Имаше време, когато тя приличаше на джунгли — в храстите ѝ можеше да се скрие цял пътнически влак заедно с вагон-ресторанта. Тревата растеше висока и ако в нея попаднеше куче, то изчезваше безследно — все едно че не го е имало. Това, дете сега има толкова малко кучета, е от нашата градина — там се изпогубиха.

Освен кучета в тревата човек можеше да намери и цветя. Те бяха големи, алени, с черни точки по средата и както казваше Тони, приличаха на петнисти хиени. Разбира се, тогава ние мислехме, че петнистите хиени са цветя, които много приличат на нашите. И това беше съвсем естествено, защото никой нямаше брат като Тони, който да учи в центъра и да знае какво е петниста хиена.

Там имаше и пеперуди, които макар и по-малки от кучета, кой знае защо, не се губеха във високата трева. Ние ги гонехме по цял ден с метли.

Имаше и глухарчета, високи по половин метър, кестени, огромни зелени кестени, които закриваха небето и ни караха да мислим понякога, че то е зелено, имаше и вятър, който живееше в жълтите храсти и като се ядосваше, излизаше и пълнеше очите ни с прах, имаше и птици, които шумоляха в дърветата и по цял ден пееха, имаше и едно голямо червено слънце.

Такава беше градината в нашия квартал, когато бях на десет години.

Една вечер седяхме с Гурко в храстите и си приказвахме. Ставаше дума за звездата, която се виждаше през листата на кестена.

— Как мислиш, че се казва тази звезда? — попита Гурко.

— Откъде да знам! — отвърнах аз. — Те май нямат имена.

— И аз така знам — каза Гурко. — Ама защо?

— Сигурно няма имена за всички — предположих аз. — Те са повече от един милион.

— Милион и нещо! — рече Гурко. — Аз съм ги броил.

— Броил си ги друг път — казах аз. — Ако някой брои звездите, му излизат брадавици. А ти нямаш пукната брадавица.

— Имам! — каза той. — Ама не се виждат!

Тъкмо щях да искам да ми ги покаже, в храстите нещо изшумоля, някой се спъна, падна и изруга. После се чу гласът на Тони.

— Да се завирате в най-забутаното място! — казваше той. — И това ми било приятели! Наврели се в миша дупка!...

Той допълзя до нас, седна и започна да търка главата си. Беше се светнал по темето в някакъв клон и сега го болеше. Като му мина, той ни погледна и каза:

— Напипах едно нещо!

— Ти все напипваш! — каза му Гурко. — Ама спомняш ли си какъв бой ти удариха вашите за будилника. А от будилника ви не стана никакъв капан.

— Номерът не беше в будилника! — обадох се аз.

— А къде? — попита Гурко. — Къде беше?

— Не беше в будилника!

— С будилника е свършено — каза Тони. — Изядох си боя и край. Сега има нещо друго.

— Какво друго?

— Салам!

— Салам?!?

— Половин метър — каза Тони. — Има салам, половин метър дълъг.

— Къде има? — попита Гурко. — Да не се занасяш?

Тони не се занасяше. Това беше най-големият салам, който бяхме виждали дотогава. И най-хубавият. Беше керемиденочервен, с кафяви конци, които го опасваха отвсякъде като колан. Целият лъщеше от мазнина и беше издут от натъпканото месо като балон. На човек му потичаха лигите само като го погледнеше.

Ние стояхме на отсрещната страна на улицата и го гледахме. Мълчахме, защото просто нямаше за какво да говорим, когато саламът беше пред очите ни.

— Как е? — попита Тони. — Харесва ли ви?

Ние мълчахме и гледахме отсрещната страна на улицата, където висеше саламът.

— Глътнахте си езиците, а? — продължаваше Тони. — Кажете нещо!

— Трябва да има половин метър — тихо каза Гурко, като измерваше салама с очи. — Най-малко половин метър.

— Има! — каза Тони. — Ама не е наш! Представяте ли си какво ядене щеше да падне?

После тримата си тръгнахме. Из целия път мълчахме и все саламът ни беше пред очите.

Когато отидохме в градината, голямото червено слънце го нямаше и птиците тихо шумоляха. Вятърът излезе от жълтите храсти и започна да хвърля прах още оттам, но ние не му обърнахме никакво внимание.

Щом стана време да отворят магазина, отидохме пак. Гледахме салама цял след обяд и си мечтаехме.

Когато се върнахме в градината, беше тъмно. Вятърът сигурно е бил ядосан, защото половината от глухарчетата бяха оголели. Ние минахме през тях, без да спираме, и седнахме на нашето място в храстите. Птиците вече спяха.

— Утре вечер! — каза Тони. — Утре вечер, малко преди да затвори. Тогава има и по-малко народ по улиците.

— Да, ама е нависоко! — каза Гурко. — Как ще го стигнем? Трябва да вземем стълба!

— Да, две стълби ще вземем! — скара му се Тони. — И чинии за салама. Нали цял свят ще разбере!...

— Трябва прът! — обадох се аз. — Прът с пирон накрая. Пиронът да е изкривен, за да може да хване края и да не го изпусне.

— Добре! — каза Тони. — Ще направиш такъв прът, нали? А аз ще се погрижа за останалото. Гурко ще ми помага.

Цял ден лежахме в храстите и си мечтаехме за салама. Беше слънчево. Имаше много пеперуди, просто ни се натикваха в ръцете, но ние не ги и поглеждахме. Нямахме настроение за пеперуди. Слънцето пробуждаше листата на кестена и аз не се питах както преди дали кестена го боли, а си мечтаех как довечера ще откача големия керемиденочервен салам. Все той ми беше в ума. Затворя очи и го виждам. Отворя ги и червеното слънце ми заприлича на салам. Погледна към глухарчетата и те вземат същата форма. Едва изтраяхме до вечерта.

Вечерта тръгнахме към магазина. Беше тихо, звездите на небето бяха се смалили, вятърът вече спеше в жълтите храсти и от тишината всичко изглеждаше по-тъмно. Но на нас ни се струваше, че е много светло, че вдигаме страхотен шум и че дори сенките ни тропат по тротоара. Сърцата ни биеха като камбаните на „Александър Невски“ — също така тежко и едновременно с това звънко.

Вървахме ние като три камбани и уж си свиркаме, а никой не се чува какво свири и дали изобщо свири. Най-напред вървят Тони и Гурко, а на три метра зад тях крача аз, нося прът с пирон и се мъча да изглеждам както обикновено.

В такъв ред пристигнахме при магазина. Както и трябваше, Тони и Гурко влязоха в магазина, а аз се спрях до вратата, но в тъмното, и започнах да се правя на балама. С едното око обаче гледам какво става вътре.

Тони се приближи до човека, който кълцаше нещо с огромен сатър, и каза:

— Добър вечер! Имате много поздравии от Спас!

— Спас ли? — учуди се човекът. — Кой е този Спас?

— От Поморие! — каза му Тони. — Спас от Поморие. Праща ви много поздравии.

— От Поморие ли? — учуди се още повече човекът. — Че аз не познавам никакъв Спас от Поморие!

— Но моля ви се, как може да не го познавате? — учуди се на свой ред Тони. — Спас от Поморие!!!

— Спас... Спас... Не, от Поморие никого не познавам! — решително каза човекът.

— Но как може? — рече и Гурко. — Нали се казвате Никола?

— Пешо, мойто момче! — отвърна му човекът. — Пешо се казвам, а Никола тука няма. Сбъркали сте адреса вероятно и...

Какво каза по-нататък, не можах да разбера, защото бях вече при салама и върших моята работа. Вдигнах пръта и се опитах да закача конца, на който висеше саламът. Но в тъмното не можах да го улуча. Опитах пак, но нищо не излезе. Третото замахване имаше същия резултат. Ядосах се и четвъртия път замагнах силно.

Сега вече имаше резултат — прътът се закачи на желязната кука, където висеше саламът. Аз станах вир-вода.

— Твоята кожа!!! — ругаех го наум аз. — Сега ли намери да се закачиш!

А дали говорят в магазина, или вече са спрели, не мога да чуя, защото сърцето ми бумка като тъпан и заглушава всичко останало.

— Ако са спрели — мисля си, — ще я оплескаме. Като излезе онзи със сатъра...

И пак дърпам пръта. След половин минута дърпане прътът се откачи, с него падна и саламът, а заедно с тях и сърцето ми падна в петите, защото ми се стори, че при падането саламът вдигна страшен шум.

Грабнах салама, свирнах, както се бяхме уговорили, и хукнах.

Спрях се в храстите. Там беше тъмно и листата на кестена стояха неподвижно. Сърцето ми биеше, подскачаше, обръщаше се и ме караше да издишвам като пукната гума. След малко дотичаха Тони и Гурко.

— Какво стана? — попита Гурко. — Взе ли го?

— Взех го! — казах. — А вие лесно ли се отървахте?

— Горедолу! — каза Тони. — Все ме беше страх, че ще ме закълца със сатъра...

— Хайде да го разрежем! — предложи Гурко. — Нямам търпение!...

Вдигнах салама нагоре — на лунната светлина той изглеждаше като лакиран. После го дадох на Тони да го разреже. Всички се бяхме смълчали.

Тони извади ножа и го заби в салама. В същия момент от него потече някаква бяла струйка, която от луната изглеждаше сребърна. Ние гледахме известно време като омагьосани, а после протегнахме ръце, за да видим каква е тази струйка. В ръцете ни останаха дървени стърготини.

Саламът беше от талаш.

В градината лежеше като мъртва тишината.

Пеперудите, кестените и глухарчетата спяха. Спеше и вятърът в своите жълти храсти. Тревата беше висока, имаше алени цветя, които приличаха на петнисти хиени, имаше и птици, спящи птици.

Всичко в градината си беше същото. Ако не бяхме ние.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.